

TARRAGONA

Sandro Veronesi, l'esperança que surt de la foscor

El reconegut escriptor italià relata en 'El colibrí' la història de Marco Carrera, el qual ha de fer front a vells traumes i entomar el futur, en una novel·la plena de positivisme

Gloria Aznar

05/12/2020 09:50 | Actualizado a 05/12/2020 19:06

Fundació "la Caixa"

05/12/2020 09:50 | Actualizado a 05/12/2020 19:06

L'escriptor italià Marco Veronesi, autor d'El colibrí. Foto: Marco Delogu

«Vivim en un moment terrible. Deixarem als nostres fills un món pitjor que el que ens hem trobat nosaltres. I això és el primer cop que passa. Ni tan sols ens escandalitza o ens sorprèn. Sabem que és així». Malgrat aquesta sensació que *qualsevol temps passat va ser millor*, el reconegut escriptor italià **Sandro Veronesi** (Florència, 1959), confia en el futur, «d'una altra manera no hauria tingut cinc fills». I amb aquest esperit ha regalat als lectors **El colibrí (Edicions del Periscopi/Anagrama), una novel·la tendra, entranyable i positiva.**

Igual que el colibrí, que és l'única au que pot volar cap enrere, de la mateixa manera **Marco Carrera** ha de mirar cap al passat, un home que s'estima més no bellugar-se, però que no pot evitar moure's. Tots els problemes d'aquest oftalmòleg comencen el dia que Daniele Carradori, el psicoanalista de la seva dona, li fa una sèrie de revelacions i furga en els seus secrets. A partir d'aquí, Carrera ha d'entomar el seu

destí, entre l'abisme i la determinació. **Amors impossibles, l'allargada ombra d'una germana morta i les relacions trencades amb el seu germà són alguns dels escenaris, res que totes les famílies no coneguin.**

El colibrí surt de la part més fosca i anguniosa de les anteriors novel·les, les que he escrit en els últims vint anys on hi ha teranyines i no entrava per la inquietud que em feia (Sandro Veronesi)

Els fets avancen i retrocedeixen en el temps, en una obra en què Veronesi va intentar «trencar amb la tirania del temps», de tal forma que el lector la llegeix **tal qual l'italià la va escriure.**

D'on surt aquest colibrí? «D'un **petit acte de valentia**», reconeix Veronesi. «Ha estat un esforç de confrontació amb mi mateix. **Surt de la part més fosca i anguniosa de les anteriors novel·les**, les que he escrit en els últims vint anys on hi ha teranyines i no entrava per la inquietud que em feia. Aquella que no vaig desenvolupar i que també **parla de vida, de mort, de patiments i resiliència**». I pel que fa a aquesta necessitat de mirar cap a l'interior, l'autor explica que si bé hi ha escriptors que mai no s'han despul·lat, com ara **Italo Calvino**, en el seu cas era l'únic camí possible. «Calvino mai no va escriure un llibre realista. I mai no va posar cap cosa seva directament en les històries, sempre ho va fer a través de la metàfora. La temptació és no fer-ho, però s'ha de ser un geni com ell per poder-se permetre no fer-lo».

Si el seu protagonista, en Marco Carrera ha d'enfrontar-se a vells traumes coneguts, el punt d'inflexió d'en Veronesi va arribar amb el divorci, fet que el va obligar a canviar

d'òptica. Canvis... **«El canvi continua sent avui en dia un mite. Portem vint anys comprenent que els canvis arriben, però gairebé sempre van a pitjor. Tot i això, a la gent li agrada pensar que hi esperança i possibilitat».**

Psicoanàlisi vs filosofia

Quant al seu protagonista, Veronesi no s'identifica amb ell. **«Soc la Luisa, no el Marco. Soc la seva dona, que no aconseguix una relació amb ell»**, diu. De fet, reconeix que hi ha moltes coses del Marco que li hagués agradat tenir i que no en té. **«És molt bo en tennis, molt regular»**. Un altre tret diferencial és **la psicoanàlisi, de la qual el Marco fuig**. **«Jo hi confio. La psicoanàlisi substitueix la filosofia en els nostres temps»**.

Ens han tret el concepte de llibertat. Ara pertany als feixistes i populistes. Són ells els que es manifesten per la llibertat

Un temps, els últims mesos, que ha viscut de **«forma esquizofrènica»**, fet que es contraposa amb l'èxit de la novel·la a Itàlia i que ha afrontat amb ambivalència. **«Tenia un cert sentit de la culpabilitat entre tants morts, les ambulàncies, que no paren de passar i els moments d'angoixa en què cadascú intenta protegir la seva família, però no és suficient»**, revelà. Finalment, va pensar que agràia el regal. **«Hem d'acceptar, no posar condicions i aconseguir sortir d'aquesta»**.

Així mateix, en les últimes pàgines, **El colibrí** es converteix en un relat polític que Veronesi ni vol ni pot defugir. **«A Itàlia els que es manifesten contra les mascaretes ho fan en nom de la llibertat. Com és possible que la llibertat s'hagi convertit en això?, es pregunta. «És el primer cop que m'haig d'alinear de part de la veritat. Tinc l'obligació de portar mascareta, jo que sempre he sigut un llibertari. Ens han tret el concepte de llibertat. Ara pertany als feixistes i populistes. Són ells els que es manifesten per la llibertat»**.

Sandro Veronesi. Foto: Marco Delogu

El colibrí, traduït al català per **Pau Vidal**, és per damunt de tot, una novel·la d'amor i una defensa de l'art, de tot ell. Tot plegat dona al Marco, «que no decideix en la seva vida, la possibilitat de fer-ho», en un final aclaparador.

Amb **El colibrí** Veronesi s'ha convertit en el segon autor que guanya dues vegades el prestigiós premi Strega, que ja va obtenir el 2006 amb **Caos calmo**.

<https://www.diaridetarragona.com/tarragona/Sandro-Veronesi-lesperana-que-surt-de-la-foscor-20201205-0015.html>